

متن پرسش

سلام وقت بخیر: بنده به مطالعه در زمینه های علوم پایه به ویژه فیزیک و ریاضی علاقمند هستم اما وقتی به سراغ اینها می روم یک حالت درونی مثل وجدان درد به من دست می دهد که چرا با وجود منابع اسلامی و کلام اهل بیت سراغ این علوم می خواهی بروی؟! به خودم می گویم بین کسانی مثل حضرت امام و مقام معظم رهبری و سایرین مثل علامه طباطبایی و علامه حسن زاده و بسیاری دیگر، با وجود اینکه استعداد بالایی هم داشتند و حتی در علومی مثل ریاضیات هم ورود کرده اند ولی در نهایت، عمر و وقت خود را صرف علوم اهل بیت علیهم السلام کرده اند. پس اگر من بخواهم دنبال این علوم پایه بروم دارم اشتباه می کنم. حتی شهید چمران و فخری زاده را هم که نگاه می کنم می بینم با آنکه در رشته خود به بالاترین تخصص ها رسیده بودند ولی حرف هایشان عرفانی و اسلامی بود، پس چه بهتر که پیگیری علوم پایه را رها کنم و فقط روی علوم اهل بیت علیهم السلام متمرکز شوم. از طرفی می بینم که با همه این حرف ها، کشش درونی به علوم پایه هم رهايم نمی کند و خلاصه یک حالت دوگانگی درمانده کننده برایم ایجاد کرده است. جناب استاد می دانم که در بین شاگردان و شیعیان اهل بیت، شیمی دان و ریاضی دان و مهندس و ... هم داشته ایم، اما باز این حالت ها آزار دهنده است و مانع از خروج من از این وضعیت تحیر می شود. لطفاً راهنمایی بفرمایید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در این زمان و زمانه که بشر در نسبت با استعدادهای طبیعت به دنبال وسعت خود می باشد، باید به فکر جمع بین نگاه فیزیکی به طبیعت و نگاه الهیاتی به هستی بود به همان معنای دانش بنیان حقیقی. عرایضی تحت عنوان «پانزده نکته در جایگاه تاریخی "عقل تکنیک" و جایگاه "انقلاب

اسلامی" <https://lobolmizan.ir/sound/۸۸۵?mark=%D۹%BE%D۸%A۷%D۹%۸۶%D۸%B۲> شده است خوب است به آن مطالب رجوع فرمایید. موفق باشید